

Диптих

Мар'яна Савка

1.

апологія зречень щось у цім світі не так
королівство миршаве ховається в тріщинах зламу
перевізнику мій відігрітий долонею знак
розкодує тобі заіржавлену цю пентаграму
ця руйнація скрізь вона має подобу дітей
безтурботно малих безтурботно жорстоких і кволих
крізь роздовбаний камінь просвічує фосфор ідей
крізь розтрощений вимір жало неспокою коле
апологія зречень віра в прийдешність месій
перед сонячним ранком рососою вбираються трави
і ступивши на берег стоїш у холодній росі
і нарешті вмираєш закрившись від сонця руками

2.

Маєш весла і човен. Ти й перевізник у парі.
Пообіч берегів плями сонця лягають руді.
І волосся у хвилі – заплутаний мокрий гербарій.
І долоні бліді – ластів'ята у чорній воді.

Тільки хто ви і де? Перевізник сказати не в змозі.
І крізь товщу води, мов крізь отвір старого вікна,
Переходить цей світ. І вже хто і кого перевозить –
Не питай, бо підніметься буря з піщаного дна.